

flaget, navnlig i Retning af Tydeliggørelse af, hvad det egentlig er, man tænker paa; naar ellers dette kan ske uden at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen.

Justitsministeren (Nellemann):

Dette Lovforslag er jo blevet modtaget saaledes her i Tinget, at jeg har Grund til at tro, at man ønsker Sagen fremmet og tilendebragt i denne Samling, og jeg behøver vel ikke at udtale, at jeg ogsaa skal yde min Bistand hertil, for saa vidt man maatte ønske det, med Gennemsyn af Ændringsforslag og lignende.

Jeg tror ogsaa, at dette Lovforslag gaanskt utvivlsomt gaar ud paa at indføre Forbedringer i den bestaaende Tingenes Tilstand, og jeg tror ogsaa, at naar man overhovedet vil opnaa noget saadant, vil det ikke være heldigt for Tiden at genoptage det store Principspørgsmaal, som blev afsjort ved Loven af 20de April 1888, det Principspørgsmaal nemlig, at man vilde sikre det uægte Børns Moder, at hun faar Underholdsbidraget, derved at Kommunen paa en Maade skal garantere det. Det Principspørgsmaal røres der jo slet ikke ved i denne Lov, og jeg vil tilføje, at man, som den ærede første Taler (Mourier-Petersen) ytrede, egentlig endnu ikke kan have nogen bestemt Mening om, hvorvidt der er nogen Grund til at fordomme dette Princip. Hvorvidt det har haft en skadelig Indflydelse paa Sædelighedstilstanden, at der er tilvejebragt Sikkerhed for, at det uægte Børns Moder faar Underholdsbidraget, er jo et Spørgsmaal, som ikke kan besvares, førend der foreligger statistiske Oplysninger i saa Henseende. Det er et Fænomen, som vi jo oftere, eller i det mindste jeg, oftere har haft Ojeblikkelig til at se, at naar man vil tale om Sædelighedstilstanden, kan man slet ikke saadan gaa efter det almindelige Indtryk, som kommer frem, navnlig fra Moralisternes Side. Der har altid været en Tilbøjelighed til at finde Sædelighedstilstanden slet fra denne Side, og det vil Historien vise, hvor som helst man kommer, at der fra saadanne Folks Side altid vil kunne findes de mørkeste Skildringer af Sædelighedstilstanden i et Folk. Men det er ikke altid sagt, at naar det kommer til Stykket, naar Statistikken virkelig møder med sine Fakta, at det slaar til. Jeg skal saaledes pege paa et Fænomen i denne Henseende, som maaske vil forandre nogle af de Herrer, og det er det, at der er jo vistnok mange, som have hørt sig — jeg har ikke selv sagt det, men har hørt det sig af andre — at det var forfærdeligt, som det tog Overhaand med Skilsmisser og Separationer nu i vor Tid, sam-

menholdt med tidligere Tid; men for et Par Aar siden har en Professor i Statistik ved Københavns Universitet udgivet et Skrift, hvori han har paavist, at der aldeles ikke er nogen Stigning i saa Henseende. Antallet af Skilsmisser og Separationer i Forhold til det hele Antal af bestaaende Ægteskaber er væsentlig det samme nu, som det har været i over 40 Aar, og derfor er jeg ikke utilbøjelig til at tro, at naar det kommer til Stykket, og vi saa statistiske Data for en tilstrækkelig Arrække, vil det vise sig, at denne Lov aldeles ingen Indflydelse har haft i Henseende til Antallet af uægte Børn her i Landet. Men jeg siger derfor — og i den Henseende holder jeg mig til den første ærede Taler —: lad os vente, til den Tid kommer, med at udtale en bestemt Dom om, hvorvidt Loven af 20de April har virket skadeligt eller ikke paa Sædelighedstilstanden i Almindelighed. Men naturligvis er der ingen som helst Grund til, at man skal afholde sig fra at foretage, saa snart man finder det rigtigt, de Bømpelser i Principets Gennemførelse, som man mener, at praktiske Hensyn føre til, og det er det, som dette Lovforslag har gjort.

Jeg skal ikke opholde mig ved den lille Ændring, som er foretaget i § 1, der er bleven omtalt af en tidligere Taler. — Med Hensyn til § 4 skal jeg heller ikke gennemgaa Ændringerne; thi det er ogsaa slet af de foregaaende Talere. Men jeg skal kun sige et Par Ord om de mere fremtrædende Punkter i Paragraffen, og deriblandt er altsaa for det første det, at Børnemoderen ikke skal henvende sig til Fattigvæsenet i sin Opholdskommune, men til Politiet i den Jurisdiktion, hvori hun opholder sig, og i København til Magistraten. Det er jo altsaa egentlig en Tilbageførelse af Tilstanden, der fandt Sted før Loven af 20de April 1888, for saa vidt som det da ogsaa var Reglen, at naar hun vilde have gjort Skridt for at udfinde, hvor Børnefaderen var, og hun fremdeles vilde have gjort Skridt for at faa Alimenteringsbidraget bragt i Orden og paalagt ham, maatte hun henvende sig til Politiet uden for København og i København til Magistraten. Sagen er jo den, at ogsaa før Loven af 20de April 1888 var det Magistraten her i København og ikke Politiet, der havde disse Sager; det er derfor, antager jeg, ikke saa stor en Forandring, at det kan vække nogen videre Betænkelighed, hverken i den Henseende, at Børnemoderen i enkelte Tilfælde kan faa længere at gaa og heller ikke i Henseende til den Forøgelse af Arbejde, det kan medføre for Politivrigheden, da det jo altsaa i det væsentlige ikke